



HARLEQUIN®

King

CAT SCHIELD
HÄDA SELLE
MILJONÄRIGA

040
NOVEMBER

Cat Schield
Meddling with a Millionaire
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Mari Mets

© 2011 by Catherine Schield
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B11233311
ISBN 978-9949-25-145-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Ma võin kihla vedada, et kõik esimese raamatu avaldanud autorid kiinduvad oma esimestesse kangelastesse. Me ju veedame aastaid, veeretades nende teele igasuguseid takistusi, enne kui nad õnnelikult abieluranda jõuavad. Nad on meile sama head tuttavad kui sõbrad, kes väikese napsi juures jagavad meiega oma armudraamasid. Just sel moel olen minagi kiindunud Nathan Case'i ja Emma Montgomerysse.

Üles kasvades oli mul kombeks vaadata koos vanematega muusikale ja vanu filme. Minu lapsepõlve kangelased olid Cary Grant, Frank Sinatra ja Errol Flynn. Pole siis ime, et andsin oma esimesele kangelasele veidi Cary uljast sarmi, Sinatra hämmastava hääle ja Flynn'i kelmilikud kombesid.

Panna Emma kavandama ja valmistama originaalseid ehteid oli kerge otsus. Ma olen kunstinäituste fänn ja armastan osta kohalike andekate kunstnike töid. Emma teekond eduni nõudis rasket tööd ja usku endasse. Need on asjad, mida mu tütar loodetavasti õpib minult.

Ma loodan, et teile meeldib kohtumine Emma ja Natha-niga. Ja kui võimalik, siis toetage kohalikke kunstnikke.

Tervitus Minnesotast!

Cat

*Minu tütar Emilyle. Aitäh, et uskusid minusse.
Ma poleks suutnud seda teha ilma sinuta.*

Üks

Tabanud viimaks tagaotsitava, põikas Nathan Case šampanjaklaasidega koormatud kandikut kandvast kelnerist mööda ja kõndis ringiga ümber šokolaadipurskkaevu. Temast tükk maad eespool lipsas Emma Montgomery läbi uut aastat vastu võtma tulnud Dallase kõrgseltskonna koorekihist. Nathan oli Emmat otsinud juba terve tunni, alates Emma isa majja saabumisest, ja pidanud plaani, mida ta kavatseb teha, kui naise kätte saab.

Valikud ulatusid suudlusest kägistamiseni.

Veel polnud ta otsustanud kummagi kasuks.

Emma heitis pilgu üle õla, otsekui tajudes mehe mõttejõudu. Üks juuksesalk kleepus ta lopsakaile huulile, kui ta libistas pilgu üle peokülaliste. Õrnad sõrmed pühkisid laubalt pika tumeda tuka, paljastades kipras kulmud. Ta näis metsloomana, keda on ootamatult tabatud ja kes ei tea, mis suunas pageda. Siis jäi naise šokolaadikarva pilk pidama Nathanile.

Kärmelt nagu jänes vilksas ta toapalmi taha ning kadus.

Nathani süda hakkas pekslema ja ta kiirendas sammu. Naised olid varemgi temaga pipardanud. Mäng muutis nende lõpliku alistumise seda magusamaks. Kuid Emma oli viinud selle pettemängu täiesti uuele tasandile. Kui ta ei teaks, mis tegelikult toimub, võiks arvata, et naine väldib teda.

Naeruväärne, kui arvestada seda, mis ta oli täna teada saanud.

Nathan möödus raamatukogutoast, kus parajasti käis lustlik kooslaulmine. Kaks tosinat külalist olid kogunenud ümber tiibklaveri ja laulsid täiest kõrist Sinatra laule.

Ta silmas Emmat hetkel, mil too tuppä lipsas, ning järgnes naisele, jättes meeeldi selja taha rahvahulga, kes jõi Silas Montgomery alkoholi ja vahtis püües ringi häärberis, mille naftamagnaat oli lasknud ehitada oma jõukuse ja võimu tunnistuseks.

Kahel korrusel laiuv raamatukogu oma kirsipuust tahveldise ja seinatäite raamaturiiulitega oli intüümsem kui hüigelsuur saal, kust nad äsja lahkusid, kuid Nathani jaoks siiski mitte küllaldaselt vaikne. Ta kavatses Emma kätte saada, kui kell lõi kesköötundi. Tal polnud mõtteski lasta kellelgi teisel suudelda naise uskumatult kauneid huuli.

Emma peatus järsult, kui mees tõkestas tal põgene-mistee. Lärm oli tõsiseks vestluseks liiga vali, kuid Emma väljendas selgelt oma kannatamatust, kui mees juhtis teda klaveri poole ja nügis punases kitsaste õlapaeltega kleidis blondiini ja lühikese, küllaneva mehe vahele, kelle tähelepanu oli hõivatud naise paljastatud rindevahest.

Nathan silmitses blondiini erilist huvi tundmata. Kuigi ta hindas poolalasti naisi nagu iga teinegi mees, ei olnud suurendatud rinnad tema maitse. Ta eelistas rinnapartiid, mis vappus. Eriti Emma oma.

Nathani huuled olid otse Emma kõrva juures ja ta laulis vaikselt romantilisele laulule kaasa. Ta toetas käed klaveri läikivale mustale pinnale ja vangistas Emma oma käte vahele. Naine nihkus klaverile lähemale, et vältida kokkupuudet mehe kehaga.

Emma lopsakas ihu saatis mehele võimsa kutse ja Nathan surus küünarnukid tugevasti vastu keha, et mitte

suruda alakeha vastu naise tagumikku. Ta oleks peaaegu oiatanud, meenutades tunnet, mida tekitasid nood seksikad kumerused ta pihkudes. Iha kohises ta kõrvus, summutades muusika. Ta langetas pea ja hingas sisse naise lõhna. Parfüüm mässis end ümber ta ihaluse, põhjustades hetkelise mälukaotuse. Miks oli ta naise peale pahane?

Siis see meenus.

Laulude vaheajal sosistas ta naisele kõrva: „Mul oli täna pärastlõunal sinu isaga huvitav jutuajamine.“

Emma kergitas õlga, tekitades barrikaadi. „Cody mainis, et sul oli isale üks ettepanek.“

Nathanil oli ka Emmale üks ettepanek. Hoopis teistsuguse iseloomuga ettepanek kui see, mida ta arutas Silas Montgomeryga.

„Kas su vend rääkis, mida me arutasime?“ pinnis ta naist.

„Ei.“

„Kas sa polegi uudishimulik?“

„Kas peaksin olema?“

Alla kummardades puudutas Nathan huultega naise meeleskohta. „Mainiti ka sinu nime.“

Emma tõmbus eemale ja puuris teda vihaselt, kuid enne kui ta sai pilgus tormitsevat protesti sõnadega väljendada, mängis klaveriklahve hellitav mees esimesed noodid laulust „Tule lenda koos minuga“ ja jutuajamine muutus võimatuks.

Mis toimub? Emma ei käitunud nagu punastav pruut. Aga Nathan oli kindel, et just naine algatas tingimused, mis ta isa oli pärastlõunal esitanud. Silas Montgomery ei suutnud oma armsale tütrele keelata midagi, mida tolle süda ihaldas, ja Nathan teadis, et Emma tahtis teda. See

sai talle päris selgeks, kui ta oli naise kolm nädalat tagasi ühelt jõulupeolt salamisi endaga kaasa viinud. Miks ta siis täna õhtul pages, niipea kui märkas teda?

Teisel pool klaverit kortsutas ümaravõitu keskealine naine Nathanile kulmu ja see andis ta näole üsna teatrase ilme, kuna tundus, nagu ta oleks kasutanud kulmu- del musta markerit. Nathan vaatas naisele karmilt otsa, sõnatult hoiatades sekkumast. Naine pööras tähelepanu kiilaspeale, keda nüüd paelus Emma dekoltee.

Nathan tõmbas hinge ja loendas kaheksani, kuni oli saanud jagu tungist paljastada hambad ja lõriseda mehe peale nagu üliagar valvekoer. Selle asemel keskendus ta tuttavale muusikale, lahutades meelt romantiliste sõn- dega, mis olid viinud sugupõlvede viisi naisi minestuse äärele, ja pööras mõtted iludusele, kellega ta peab abi- elluma, kui loodab naise isaga äri ajada.

Nathan ja Emma vend Cody, parimad sõbrad ülikooli- ajast, olid tihti arutanud neile huvi pakkuvate äriajamis- võimaluste üle, kuid kuni viimase ajani nad polnud mi- dagi väärilist leidnud. Kui nad alguses arutasid Codyga ühisettevõtte loomist oma firmade Montgomery Oil ja Case Consolidated Holdings vahel, ei oodanud Nathan, et läbirääkimistel tuleb jutuks abielu Emmaga, aga ta ei saanud väita, et teda üllatas, kui Silas tegi sellest tehingu võtmeteguri. Projekt on pikaajaline ettevõtmine, mis nõuab mõlemalt firmalt tohutuid kapitalimahutusi. Abi- elu kinnistab sidemeid Case Consolidated Holdings ja Montgomery Oil vahel ja kindlustab mõlema firma täie- liku pühendumuse ettevõtmisele.

Kindlasti Emma teab seda. Ja kasutab ära. Nathan peaks olema meelitatud, et naine tahtis teda nii väga, et

mõtles välja sellise plaani ja veenis isa sellega kaasa minema. Ja miks ei oleks Silas pidanud nõustuma? Kui Emma on abielus, vastutab tema eest keegi teine.

„Teil on hämmastav hääl,“ ütles blondiin ta kõrval. Naine silitas vasaku käega üle klaveri läikiva pinna, näidates keskmist sõrme kaunistavat suurt teemanti. Paljas sõrmusesõrm kuulutas, et naine on saadaval. „Ja te teate kõiki sõnu.“

Üle neid lahutava kitsa vahe tundis Nathan, kuidas Emma blondiini pealetükkiva flirdi peale selja sirgu ajas.

„Mu ema armastas Sinatrat ja mängis mu lapsepõlves kogu aeg tema muusikat. Ta kutsus mind oma isiklikuks Rat Packi* liikmeks. Ehkki ma arvan, et ta mõtles selle all pigem mu kalduvust tüli tekitada kui laulmist.“

Blondiin naeris kõrisevat kurgunaeru.

„Sa oled tülikas jah,“ pomises Emma.

Nathan naeratas laialt. Talle meeldis Emma huumorimeel. Naine on lihtsalt suurepärane – seksikas ja huumoorikas.

Arvates, et Nathan naeratab temale, keeras blondiin end ülakehaga Nathani poole. Kui naine sirutas talle oma parema käe, vajus ta avar dekoltee laiali. „Mina olen Bridget.“

„Nathan.“ Ta surus naise kätt ning Emmast õhkus ärritust nagu tuumaplahvatusel tolmu. „Kuidas te Silast tunnete?“

* Rat Pack – niimoodi kutsuti gruppi näitlejaid, kes algselt olid koondunud Humphrey Bogarti ümber. Hiljem kutsuti selle nimega gruppi, kuhu kuulusid Frank Sinatra, Sammy Davis Jr., Dean Martin ja Peter Lawford. (Tõlkija märkus.)

Ta ei kuulnud naise vastust, sest ta käsivars ei tõkestanud enam Emma lahkumist ja naine kasutas juhust, et pageda. Minekule pöördudes riivas ta rind külaspea õlga ning tolle silmad oleksid äärepealt pealuust välja vupsanud. Märkamata ärevust, mille ta tekitas, palus Emma lühidalt vabandust ning lipsas mehest mööda.

Nathan kehtas blondiinile vabandavalt õlgu. Naise naeratus muutus mossituseks, kui Nathan Emmale järgnes.

Nathan sai naise kätte, kui too oli jõudnud raamatukogutoast vaevalt kolme sammu kaugusele. Ta libistas käe Emma pihale ja muutis suunda, juhtides naise ainsasse ruumi esimesel korrusel, kus peokülalised neid ei seganud.

„Viimane kord, kui me kohtusime, oli mul tunne, et sa otsisid pisukest pahandust,“ sosistas ta Emma kõrva ääres, tüürides naist mööda koridori ta isa kabineti poole.

Emma silmitses teda sama ettevaatlikult kui varss lähenevat puumat. Võib-olla ta aimas, mis mehel mõttes mõlkus. Mitte ükski mees ei jälita naist nii, nagu Nathan seda oli teinud, ilma et ihkaks saada teda alasti ja horisontaali.

„Võib-olla et otsisingi,“ vastas ta. „Aga see oli siis.“

„Ja see on praegu.“

Jõudnud pika koridori lõppu, avas Nathan ukse ja juhtis Emma sisse. Tumedad tahveldatud seinad imasid endasse valgust ruumi ainukesest valgusallikast – lambist, mis kükitas massiivse mahagonist antiikkirjutuslaua nurgal. Normaalse suurusega kodukontoris oleks säherdune mööbliese võtnud enda alla terve toa, aga see maja oligi ehitatud selleks, et avaldada muljet.